

แต่เมลโพเมเน เทพธิดามิวส์แห่งไคกนาฏกรรม
หวังว่าท่านจะพอใจนะ

คำพยากรณ์กัมพิ์

คำเค้นจากความจำ
เดือนดับลอยเด่นเช้า
จ้าวแห่งการกลายร่าง
จวบร่างกระจัดจาย

ถูกจุดย้าอัคคีเผา
เหนื่อยอดเขาปีศาจตาย
ภัยโถมถึงอันตราย
ทั่วทั้งสายไทเบอร์จมน

มุ่งสู่หรรดี
ผ่านวงกตสกรรจ์
เสาะหาตัวนายจ้าว
บิดคำดั่งลมหายใจ

เทพสุริย์จรจรัล
สู่แดนอรุณรั้นวางวาย
แห่งม้าขาวระเรีวรัย
อักษรไขว้จันทรจจา

นิเวศน์ทิศปัจฉิม
บุตรดีมีเทอร์ไซรั
เพียงหนึ่งก็บชี้แนว
ก้าวไปค้อยๆ หยั่ง

เลสเทอร์หิมจักต้องไป
ต้องหาไฟแห่งอาทิตย์กาล
จักรู้แควและรู้ทาง
ทั้บรอยรั้งเท้าศัตรู

หากลวงลู่สู่สาม
ถึงที่ไทเบอร์รอด
เมื่อนั้นอะพอลโล
ตะต่อละลีลาค

รู้ตลอด
อยู่ได้
จึงเริ่ม
เริ่มใจฟวิ้เด็นกัน

1

เคยเป็นอะพอลโล นี่เป็นหนูว้างในวงกต ช่วยส่งใครนัทด้วย

ไม

ผมไม่เคยอมเล่าเรื่องของตัวเองช่วงนี้หรอก นี่เป็นสัปดาห์ที่ชีวิตตกต่ำ
น่าอาย พังพินาศที่สุดในชีวิตที่ผ่านมาสี่พันกว่าปีของผม เป็นเรื่องเศร้า
หายนะ ปวดใจ ผมไม่เล่าให้พวกคุณฟังแน่ๆ

แล้วคุณยังมานั่งทำอะไรรออยู่ตรงนี้อีกละ ไปซะ!

แต่เอาเถอะ สงสัยผมคงไม่มีทางเลือก ไม่ต้องสงสัยเลยว่า
ซุสก็*คาด*ว่าผมจะเล่าเรื่องนี้ให้พวกคุณฟังโดยถือเป็นการทรมานผม
อีกรูปแบบหนึ่ง

อย่างกับว่าแค่เขาสาปให้ตัวผมผู้ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นเทพอะพอลโล
แสนศักดิ์สิทธิ์กลายเป็นวัยรุ่นมนุษย์ธรรมดาที่มีสิ่ว อ้วนเผละพร้อม
ชื่อแฝงว่าเลสเตอร์ พาพาโดพลอสยังไม่พอ ไหนจะการที่เขาส่งผมไป
ทำภารกิจอันตรายในการปลดปล่อยเทพพยากรณ์โบราณทั้งห้าจาก
เงื้อมมือของเจ้าจักรพรรดิโรมันแสนชั่วอีก แต่นั่นก็ยังไม่พออยู่ดี เขา
ยังทำให้ผม *อดีตลูกชายคนโปรด*ของเขาเป็นทาสของมนุษย์กึ่งเทพ

วัยสิบสองขวบชื่อเม็ก!

นอกจากเรื่องทั้งหมดแล้วซุสยังต้องการให้ผมบันทึกเรื่องน่าอัศจรรย์เหล่านี้เอาไว้ให้คนรุ่นกันทั่วอีก

ก็ได้ๆ แต่ผมเดือนแล้วนะ ในหน้ากระดาษจากนี้ไปมีแต่ความทุกข์ทรมานทั้งนั้น

จะเริ่มตรงไหนดี

ก็ต้องเริ่มจากโกรเวอร์กับเม็กสินะ

สองวันเต็มที่เราเดินทางผ่านเขาวงกต...ผ่านหลุมดำมืดมนและอ้อมทะเลสาบพิษไป ผ่านห้างเก่าร้างที่เหลือแต่ร้านขายของกรูบกริบ อัลโลวีนลดราคาและร้านบุฟเฟต์อาหารจีนที่ไม่น่าไว้วางใจด้วย

บางที่เขาวงกตก็เป็นสถานที่น่าทึ่ง เหมือนเครือข่ายอุโมงค์ที่ทอดตัวยึกยือใต้ผิวโลกมนุษย์ มันจะเชื่อมห้องใต้ดิน ท่อระบายน้ำ และอุโมงค์ที่ทิ้งร้างทั่วโลกโดยไม่สนใจกฎของเวลาหรือปริภูมิใดๆ เราอาจเดินเข้าเขาวงกตผ่านฝาท่อระบายน้ำในโรม เดินไปแคสซิปุต เปิดประตูแล้วพบว่าเราอยู่ในค่ายฝึกตัวตลกในเมืองบัพฟาโล มินนิโซตากี่ได้ (โปรดอย่าถามรายละเอียดเลย เรื่องมันสะเทือนใจ)

ถ้าเลือกได้ผมคงอยากเลี่ยงการเดินทางโดยใช้เขาวงกตไปเลย นั่นแหละ แต่น่าเสียดายที่คำพยากรณ์ซึ่งเราได้ฟังตอนอยู่ที่อินเดียยากกล่าวไว้ค่อนข้างชัดเจน ผ่านวงกตสกรรจ์ สู่แดนอรัญร้อนวาววาย น่าสนุกนะอะ! เพียงหนึ่งกิบซีแนว จักรู้แกวและรู้ทาง

เสียแค่ว่าผู้นำทางมีกิบของเรา แซเทอร์ที่ชื่อโกรเวอร์ อันเดอร์วูดเนี่ย ทำยังไงก็ดูเหมือนไม่ได้รู้ทางเลย

"นายหลงละ" ผมพูดเป็นครั้งที่สี่สิบแล้วมั้ง

"ไม่หลงเสียหน่อย!" เขาท้วง

เขาเดินต่อไปในชุดกางเกงยีนหลวมโพรอกกับเสื้อยืดมัดข้อมือ กีบเท้าแพะของเขาเดินตุบตุบเปื้อนอยู่ในรองเท้าผ้าใบนิวบาลานซ์ 520 ที่ปรับให้เข้ากับเท้าก๊ีบๆ เป็นพิเศษ หมวกไหมพรมถักสีแดงคลุมผมหยิกหย็องของเขาอยู่ ทำไม่ถึงคิดว่าแต่งตัวแบบนี้จะตบตาคนว่า เขาเป็นมนุษย์ได้ผมก็ไมรู้เหมือนกัน เพราะโหนกที่เป็นเขาต่อให้ใส่หมวก ยิ่งไงก็ยังไม่ล่อออกมาให้เห็นอยู่ชัดๆ รองเท้าแดงหลุดออกจากกีบวันละหลายๆ รอบ แล้วผมก็เริ่มเบื่อก่อนที่จะต้องเป็นเด็กเก็บรองเท้าผ้าใบให้เขาแล้วนะ

เขาเดินมาหยุดที่สามแยกในทางเดิน ด้านหนึ่งมีผนังหินตัดหยาบๆ แบบโบราณที่พาไปสู่ความมืดมิด โกรเวอร์ยกมือขึ้นดึงหลอดแพะหรือมแหร็มของเขา

"ว่าไง" เม็กถาม

โกรเวอร์สะดุ้งเฮือก ก็เหมือนผมแหละ เจอกันไม่นานเขาก็รู้จักที่จะกลัวเม็กเวลาที่เธอรู้ลึกซึ้งใจ

ไม่ใช่ว่าเม็ก แม็กแคฟฟรีย์ดูน่ากลัวอะไรเลยนะ เธอตัวเล็กเมื่อเทียบกับคนอายุเท่ากัน แล้วก็แต่งตัวด้วยสีลันที่เหมือนไฟจราจรคือชุดเดรสยาวสีเขียว กางเกงรัดรูปเลกกิ้งสีเหลือง รองเท้าผ้าใบหุ้มข้อสีแดงสด ทุกอย่างขาดวินสกรปรกติไม่ได้จากผลงานการคัดค้านผ่านอุโมงค์แคบๆ กันมาหลายครั้ง ไบแมงมุมติดอยู่เต็มผมทรงกะลาครอบของเธอ เลนส์ของแว่นทรงตาแมวก็มัวเสียจนไม่เข้าใจว่าเธอยังมองเห็นได้ยังไง พุดไปแล้วเธอก็เหมือนเด็กอนุบาลที่เพิ่งเอาตัวรอดจากการทะเลาะเบาะแว้งในสนามเด็กเล่นเพราะแย่งกันเล่นชิงช้าอย่างล้อทร

โกรเวอร์ชี้อุโมงค์ทางขวา "อัน...อันค่อนข้างแน่ใจว่าปาล์มสปริงส์

ไปทางนั้นนะ"

"ค่อนข้างแน่เหวอ" เม็กถาม "เหมือนรอบที่แล้วตอนที่เราเดินเข้าไปในห้องน้ำและทำให้ไซคลอปส์ที่นั่งสวมอยู่ตกใจแทบแย่นะเหวอ"

"นั่นไม่ใช่ความผิดฉันนะ!" โกรเวอร์ท้วง "อีกอย่าง ทางนี้กลิ่นมันใช่... เหมือน... ตะบองเพชร"

เม็กทำจมูกพุดพิดดมบ้าง "ไม่เห็นได้กลิ่นตะบองเพชรเลย"

"เม็ก" ผมพูด "แซเทอร์ควอร์จะเป็นไกดีให้พวกเรานะ เราไม่มีทางเลือกมากนักนอกจากจะไว้ใจเขา"

โกรเวอร์พ่นลมออกมาดังๆ "ขอบคุณที่ยืนยันความมั่นใจในกันและกันนะ ข้อเตือนใจประจำวันนี้ ฉันไม่ได้ขอให้โดนเสกเรียกตัวข้ามประเทศมาตีบนบสนวนมะเขือเทศที่ดาดฟ้าตึกในอินเดียนาโพลิส!"

เขาพูดอย่างกล้าหาญ แต่สายตาเอาแต่จับจ้องมองแหวนคู่ที่ประดับนิ้วกลางของเม็ก อาจกำลังกลัวว่าเธอจะเรียกดาบโค้งซิมิทาร์ออกมาจากแหวนและสับเขาทำเป็นแพะเสียบหลักย่างทั้งตัว

ตั้งแต่เขารู้ว่าเม็กเป็นธิดาของตีมิเทออร์ เทพีแห่งสรรพสิ่งที่เติบโตตามธรรมชาติทั้งหมด โกรเวอร์ อันเดอร์วู้ดก็กลัวเธอมากกว่ากลัวผม ซึ่งเป็นอดีตเทพโอลิมเปียนด้วยซ้ำ ชีวิตช่างไม่ยุติธรรม

เม็กยกมือขึ้นปาดจมูก "ฉันก็แค่ไม่คิดว่าเราจะต้องเฟ้นฟานอยู่ใต้ดินอย่างนี้มาสองวันเต็ม คืนเดือนมีดครั้งต่อไปจะมาถึงในอีกแค่..."

"สามวันเท่านั้น" ผมพูดตัดบท "เรารู้่นา"

ผมอาจพูดหัวนไปหน่อย แต่ผมไม่อยากย่ำให้ตัวเองนึกถึงส่วนอื่นของคำพยากรณ์ ระหว่างที่เราเดินทางลงใต้ไปหาเทพพยากรณ์อีกองค์นั่น ลีโอ วัลเดซเพื่อนเราก็กำลังเร่งขี่มังกรสัมฤทธิ์ของเขาไปที่ค่ายจูปีเตอร์

ฐานฝึกมนุษย์กึ่งเทพโรมันทางตอนเหนือของรัฐแคลิฟอร์เนียหวังว่าจะไปเตือนเรื่องไฟ ความตาย และหายนะที่กำลังจะเกิดขึ้นเมื่อถึงคืนเดือนมืด

ผมพยายามพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนลง "เราต้องคิดว่าลีโอกับพวกโรมันจะรับมือกับสิ่งที่จะเกิดขึ้นทางเหนือได้ เรามีภารกิจของเรา"

"แล้วก็มีเรื่องเร่งด่วนของตัวเองไม่ใช่เหรอ" โกรเวอร์ถอนใจ

"หมายความว่าไง" เม็กถาม

เขาเลียงคำตอบไปเหมือนกับที่ทำมาตลอดสองวัน "จะดีกว่าถ้าเราไม่พูดถึงเรื่องนั้น... ตรงนี้"

เขาเหลือบมองรอบตัวอย่างกระวนกระวายอย่างกับจะมีหูใครงอกออกมาจากผนัง ซึ่งนั่นก็มีความเป็นไปได้อย่างมากทีเดียว เขาวงกตมีชีวิตเป็นของตัวเอง ดูจากกลิ่นที่โชยออกมาจากทางเดินบางส่วนแล้วผมค่อนข้างแน่ใจว่าอย่างน้อยมันก็มีลำไส้ใหญ่ละนะ

โกรเวอร์เกาซีโครง "ฉันจะพยายามพาพวกเราไปถึงตรงนั้นให้ไว" เขารับปาก "แต่เขาวงกตมีจิตใจของตัวเอง ครั้งสุดท้ายที่ฉันลงมาในนี้กับเพอร์ซีย์..."

สีหน้าของเขากลายเป็นสีหน้าแห่งความหวังเหมือนทุกครั้งที่เขาพูดถึงการผจญภัยครั้งก่อนกับเพื่อนสนิท เพอร์ซีย์ แจ็กสัน ผมไม่โทษเขาหรอก เพอร์ซีย์เป็นมนุษย์กึ่งเทพที่มีประโยชน์ทีเดียวเวลาเขาอยู่ข้างๆ เราย่น่าเสียดายที่เราไม่สามารถเสกเรียกตัวเขามาได้ง่ายๆ เหมือนไกด์นำทางชาวแซเทอรัลของเรา

ผมวางมือลงบนบ่าของโกรเวอร์ "เรารู้ว่านายพยายามที่สุดแล้วไปต่อกันเถอะ และระหว่างที่ตามหากลิ้นตะบองเพชร ถ้าจะช่วยเปิดรูจุมูกหากลิ้นอาหารเข้าด้วยก็ดีนะ เอาเป็นกาแฟหรือโครันทรสเมเปิ้ลมะนาว

ก็ได้ ถ้าได้อย่างนั้นก็เยี่ยมเลย"

เราเดินตามไกด์ของเราลงไปยังอุโมงค์ทางขวา

เดินไปได้ไม่เท่าไรหวัทางเดินก็แคบและเตี้ยลง บีบให้เราต้องย่อตัว และค่อยๆ คืบไปเป็นแถวเรียงเดี่ยว ผมอยู่ตรงกลาง ที่ซึ่งปลอดภัยที่สุดแล้ว คุณอาจคิดว่านั่นดูไม่กล้าหาญเอาเสียเลย แต่โกรเวอร์เป็นจ้าวแห่งธรรมชาติและเป็นสมาชิกสภาผู้อาวุโสแห่งแซเทอร์ ว่ากันว่าเขามีพลังร้ายกาจมาก แต่ผมก็ยังไม่เคยเห็นเขาใช้พลังพวกนั้นเลย ส่วนเม็กเนีย เธอไม่ได้แค่สามารถใช้ดาบโค้งคู่ได้ แต่ยังสามารถทำเรื่องน่าทึ่งจากเมล็ดพันธุ์พืชธรรมดาๆ ซึ่งเธอก็พกมาจากอินเดียนาโพลิสด้วย

ในทางกลับกัน ผมเองกลับอ่อนแอและยิ่งช่วยตัวเองไม่ได้มากขึ้นทุกวัน ตั้งแต่ตอนที่เรารู้กับจักรพรรดิคอมโมดัสและผมเผยแพร่เจดจ้าศักดิ์สิทธิ์ของตัวเองจนเขาตาบอดไปนั้น ผมก็ไม่สามารถเรียกพลังเทพแบบเดิมๆ ออกมาได้อีกเลยแม้แต่น้อย นิ้วของผมงุ่มง่ามจะงะงะบนคอ อุคูเลเล่ศึก ทักษะการยิงธนูของผมยิ่งตกต่ำลง แม้แต่ตอนที่ยิงไซคลอปส์ที่นั่งล้อมอยู่ตอนนั้นก็ยิงพลาด (ไม่รู้เหมือนกันว่าผมหรือเขาที่สมควรจะอายุมากกว่ากัน) ในขณะเดียวกันเจ้านิมิตที่เกิดขึ้นทั้งที่ไม่ได้หลับและทำให้ผมเป็นอัมพาตไปในบางครั้งก็ยิ่งเกิดขึ้นบ่อยและรุนแรงมากขึ้นทุกที

แต่ผมยังไม่ได้บอกเรื่องน่ากังวลพวกนี้กับเพื่อนๆ นะ ยังก่อน

ผมอยากเชื่อว่าพลังของผมก็แค่กำลังซาร์จใหม่อยู่ เพราะการทดสอบที่เราเจอในอินเดียนาโพลิสนั้นแทบทำลายตัวผมไปเลย

แต่มันก็อาจมีคำอธิบายอีกอย่างหนึ่ง ผมตกลงมาจากเขาโอลิมปัสและร่วงลงมาสู่ถังขยะในแมนฮัตตันเมื่อเดือนมกราคม ตอนนั้นเดือน

มีนาคมแล้ว นั่นแปลว่าผมเป็นมนุษย์มาประมาณสองเดือน เป็นไปได้ว่า
 ยิ่งผมอยู่ในร่างมนุษย์ธรรมดาสามัญนานเท่าไรผมจะยิ่งอ่อนแอลง
 เท่านั้น และนั่นทำให้ยิ่งกลับไปสู่สภาพความเป็นเทพได้ยากขึ้นอีก

สมัยที่ซุสเนรเทศผมลงมายังโลกเมื่อสองครั้งก่อนเป็นแบบนี้
 รีเปล่าณะ ผมจำไม่ได้เลย บางวันผมแทบจำรสชาติของอาหารเทพ
 ไม่ได้ หรือจำม้าเทียมมาฆรถตะวันตก หรือจำหน้าอาร์เทมิสน้องสาวฝาแฝด
 แท้ๆ ของผมไม่ได้ (ปกติแล้วผมคงจะพูดว่านั่นเป็นเรื่องดีนะ การไม่ต้อง
 จำหน้าน้องสาวตัวเอง แต่ตอนนี้ผมคิดถึงนางเป็นบ้าเลย แต่ห้ามไป
 บอคนางเลยเชียยว่าผมพูดอย่างนั้น)

เราค่อยๆ คืบไปตามทางเดิน ศรศักดิ์สิทธิ์แห่งโดโดนาสั้นอยู่ใน
 กระบอกเก็บศรเหมือนมือถือที่ตั้งปิดเสียงเอาไว้ อย่างกับอยากให้
 หยิบออกมาปรึกษาซัก

ผมพยายามไม่ใส่ใจมัน

สองสามครั้งสุดท้ายที่ผมขอคำปรึกษาจากเจ้าศรนั้น มันไม่ได้
 ช่วยอะไรผมเลย ที่แย่กว่านั้นคือมันพูดภาษาอังกฤษแบบเซคสเปียร์
 โดยใช้คำว่า *สุเจ้า* *ตุซัว* และ *ฎุก* จริงแท้ มากเกินกว่าที่ผมจะรับได้
 ผมไม่เคยชอบยุคเก่าศูนย์อยู่แล้ว (หมายถึงยุค 1590 นะนะ) ผมอาจ
 ปรึกษาเจ้าศรนั้นตอนที่เราไปถึงปาล์มสปริงส์ ถ้าเราไปถึงปาล์มสปริงส์...

โกรเวอร์มาหยุดที่สามแยกอีกครั้ง

เขาดมกลิ่นทางซ้ายแล้วก็ดมทางขวา จมูกของเขาสั้นตุ๊กตักเหมือน
 กระจ่ายที่เพิ่งได้กลิ่นหาล่าเนื้อ

ทันใดนั้นเขาก็ตะโกนว่า "ถอยไป!" แล้วโจนไปทางด้านหลัง
 ทางเดินตรงนั้นแคบมากเสียจนเขาสะดุดล้มลงมาบนตักของผมซึ่ง
 ทำให้ผมต้องล้มลงไปบนตักของเม็กซึ่งก็นั่งลงอย่างแรงพร้อมส่งเสียง

ครางด้วยความตกใจ ก่อนที่ผมจะทันได้บ่นว่าผมไม่ชอบบวตเป็นกลุ่ม
หูของผมก็อื้อไปหมด ความชื้นถูกดูดไปจากอากาศ กลิ่นเหม็นเปรี้ยว
ชัดเข้ามาเหมือนกลิ่นยางมะตอยที่เพิ่งราดบนผิวทางด่วนแอรซิโชนา
มาสดๆ ร้อนๆ และที่อีกด้านของทางเดินตรงหน้าเรามีแผงไฟสีเหลือง
และรังสีร้อนผ่าวรุนแรงที่จบบลงอย่างรวดเร็วพอๆ กับตอนที่มันเริ่มขึ้น

หูผมยังอื้ออึงไปหมด...อาจเป็นเพราะมีเลือดเดือดปุดๆ อยู่ในหัว
ในปากของผมแห้งเสียจนไม่สามารถกลืนน้ำลายได้ ผมบอกไม่ถูกว่า
ตัวเองกำลังตัวสั่นจนคุมไม่ได้หรือเราทั้งสามคนก็สั่นเหมือนกันหมด

"นั่น...นั่นอะไรกัน" ผมถามขึ้นทั้งที่สัญชาตญาณแรกอยากถามว่า
นั่นใคร มีอะไรสักอย่างเกี่ยวกับไฟร้อนรัยนั้นที่คั่นตาผมอย่างประหลาด
ท่ามกลางกลิ่นควันขึ้นขมที่ยังคงค้างอยู่ผมรู้สึกได้ว่าตัวเองได้กลิ่นอาย
ของความเกลียดชัง หงุดหงิด และความหวาดด้วย

หมวกไหมพรมถักของโกรเวอร์ขึ้นควันจุก ร่วงของเขาส่งกลิ่น
ขนแพะไหม้ "นั่น..." เขาพูดอย่างอ่อนแรง "...แปลว่าเราใกล้จะถึงแล้ว
เราต้องรีบละ"

"อย่างที่ฉันพูดมาตลอดนั่นแหละ" เมื่อบ่นพึมพำ "ลูกชะที" เธอ
ใช้เข่ายันผมอย่างแรง

ผมตะเกียกตะกายลุกขึ้น อย่างน้อยก็พยายามลุกให้ได้สูงที่สุด
ในอุโมงค์เดี่ยวๆ แห่งนี้ เมื่อไฟนั้นผ่านไปแล้วผิวของผมก็รู้สึกขึ้นขึ้น
ทางเดินตรงหน้าเรามีมืดและเงียบไปอีกครึ่ง เส้นทางนี้ราวกับเป็นทาง
ระบายไฟนรกที่ชำรุดเสียหายอย่างไรอย่างนั้น แต่ผมเองก็ใช้เวลาอยู่กับ
ราชรถตะวันตกานเสียจนกะความร้อนของไฟได้ ถ้าพวกเราโดนไฟนั้น
เข้าไปต้องระเหิดหายกลายเป็นพลาสมาแน่ๆ

"เราต้องไปด้านซ้ายแทนแล้ว" โกรเวอร์ตัดสินใจ

"อืม..." ผมตอบ "ด้านซ้ายคือด้านที่มีไฟมานะ"

"แต่มันเป็นทางที่เร็วที่สุด"

"กลับหลังหันดีกว่านะ" เม็กเสนอ

"ทุกคน เราใกล้ถึงแล้ว" โกรเวอร์ยืนยัน "ฉันสัมผัสได้ แต่เรา
หลงเข้ามาในเขาวงกตส่วนของเขา ถ้าเราไม่รีบไป..."

วิ๊ดดด!

เสียงก้องดังออกมาจากทางเดินด้านหลังเรา ผมอยากเชื่อว่านั่นเป็น
เสียงกลไกไม้หัวอะไรสักอย่างที่มีจะดังอยู่ในเขาวงกต เช่นเสียงประตู
เหล็กเปิดโดยมีบานพับสนิมเขรอะ หรือของเล่นไม้เก่าไฟฉายจาก
ร้านขายของกรูบกริบฮัลโลวีนกำลังกลิ้งตกหลุมลึกที่ลึกจนไม่อาจรู้ว่
กันหลุมอยู่ไหน แต่จากสีหน้าของโกรเวอร์ก็ยืนยันสิ่งที่ผมเดาไว้แล้วได้...
นั่นเป็นเสียงร้องของสิ่งมีชีวิต

วิ๊ดดด! เสียงร้องครั้งที่สองยิ่งฟังดูโกรธกริ้วและใกล้กว่าเดิม
มาก

ผมไม่ชอบคำพูดของโกรเวอร์ที่บอกว่าเราหลงเข้ามาในวงกต
ส่วนของเขาเลย คำว่าของเขานี้มันของใครกันแน่ คือผมก็ไม่ได้อยาก
จะเดินไปตามทางเดินเพื่อไปเจอกับเตาเผาอัตโนมัติหรอกนะ แต่
ไอ้เจ้าเสียงร้องที่ดังมาจากด้านหลังของเราทำให้ผมสยดสยองน่าดู

"วืง" เม็กพูด

"วืง" โกรเวอร์เห็นด้วย

เราทั้งหมดวิ่งเต็มฝีเท้าไปตามทางเดินด้านซ้าย ชาวดีเรื่องเดียว
คือทางเดินนั้นใหญ่ขึ้นนิดนึงทำให้พวกเราสามารถวิ่งหนีเอาชีวิตรอด
ได้โดยมีที่ให้แกว่งแขนบ้าง เมื่อมาถึงทางแยกอีกครั้งเราก็เลี้ยวซ้ายอีก
แล้วก็เลี้ยวขวาทันที เรากระโดดข้ามหลุม วิ่งขึ้นบันไดและหือไปตาม

ทางเดินอีกทางหนึ่ง แต่เจ้าตัวที่ตามเรามากก็ดูจะตามกลิ่นพวกเราได้อย่างไม่มีปัญหาเลย

วิ๊ดดด! เสียงของมันร้องดังออกมาจากความมืดมิด

ผมเคยได้ยินเสียงแบบนี้มานานมากก่อน แต่ความทรงจำมนุษย์อันจำกัดของผมไม่อาจชี้เฉพาะไปได้ว่ามันคืออะไร น่าจะเป็นสัตว์ปีกที่บินได้ไม่ใช่เจ้าตัวน่ารักแบบนกแก้วหรือนกกระตั้ว ต้องเป็นตัวอะไรสักอย่างจากยานไฟนรก...อันตราย กระจายเลือด และซีโมโหสุดๆ เลย

เราเผลอขึ้นมาในห้องทรงกลมที่ดูเหมือนเป็นกันบ่อน้ำขนาดยักษ์ มีทางเดินแคบๆ วนไปตามด้านข้างผนังอิฐ ข้างบนนั้นจะมีอะไรบ้างผมก็ไม่รู้ แต่ผมก็มองไม่เห็นทางออกทางอื่น

วิ๊ดดด!

เสียงนั้นบาดกระดูกหูส่วนกลางผมจริงๆ เสียงกระพือปีกดังมาจากทางเดินด้านหลังเรา...เหมือนผมได้ยินเสียงนกหลายตัวเลยแะ เจ้าตัวพวกนั้นเดินทางเป็นฝูง? ผมเคยเจอพวกมันมาก่อน เคยเอาขนของมันได้มาแล้ว ผมน่าจะรู้สิ!

"เอาใจต่อ" เม็กถาม "ขึ้นมั้ย"

โกรเวอร์มองไปยังช่องเปิดที่แผ่รังสีนำหูดหูกที่อยู่ด้านบน ปากของเขาอ้าค้างไว้ "นี่มันไม่มีเหตุผลเลย เจ้านี่ไม่ควรมาอยู่ตรงนี้"

"โกรเวอร์!" เม็กตะโกน "ขึ้นหรือไม่ขึ้น!"

"ขึ้น! ขึ้นไป!" เขาตะโกนตอบ "ขึ้นไปดีกว่า!"

"ไม่" ผมพูด รู้สึกกลัวจนเสียวท่ายทอยอย่างประหลาด "เราขึ้นไปไม่ทันหรอก เราต้องปิดทางเดินนี้"

เม็กขมวดคิ้ว "แต่..."

"ไ้ด้ต้นไม้วีเศษนั้นนะ!" ผมตะโกน "เร็วเข้า!"

เรื่องหนึ่งที่ผมพูดได้เกี่ยวกับเม็กนะ เมื่อใดที่เราต้องการเรื่องวิเศษๆ เกี่ยวกับพีช ก็ต้องเป็นเธอนี้แหละ เธอควักกระเป๋าเล็กๆ ที่ติดอยู่กับเข็มขัด ฉีกเปิดเมล็ดพันธุ์พีชหนึ่งห่อแล้วก็เทลงไปบนพื้นอุโมงค์เลย

โกรเวอร์เองก็ควักขลุ่ยต้นอ้อขึ้นมา เขาเล่นเพลงจังหวะกระชับ กระฉ่งเพื่อเพิ่มอัตราการเจริญเติบโตระหว่างที่เม็กคุกเข่าต่อหน้าเมล็ดพันธุ์พวกนั้น คิ้วของเธอขมวดมุ่นตั้งสมาธิอย่างสูง

เมื่อรวมมือกัน จ้าวแห่งธรรมชาติและธิดาแห่งดีมีเทอร์ก็เป็น ซูเปอร์คูหูเรื่องการทำสวนเลยที่เดียว เมล็ดพันธุ์นั้นงอกออกมาเป็น ผลมะเขือเทศ กิ่งก้านของมันงอกงามและสอดประสานกันปิดทางเข้า อุโมงค์ ไปไม้ค้ำที่ตัวออกด้วยความเร็วสุดยวด มะเขือเทศพองขึ้นเป็น ผลสีแดงขนาดเท่ากำปั้น อุโมงค์นั้นเกือบจะปิดไปอย่างถาวรแล้ว ตอนที่เมล็ดวัลลัายนกมีขนดำมีดพุ่งผ่านช่องตาข่ายต้นไม้ออกมาได้

กรงเล็บฉีดยกแก้มข้างซ้ายของผมตอนที่สัตว์ตัวนั้นบินผ่านไป แทบจะเจาะเข้าตามผมไปอย่างฉิวเฉียด เจ้าสัตว์ตัวนั้นบินวนกลับมา กรีดเสียงราวจะประกาศชัยชนะก่อนจะไปเกาะที่ทางลาดวนเหนือศีรษะ พวกเราไปสืบฟุตและก้มมองมาด้วยดวงตาสีทองเหมือนแสงประกาย

นกเค้าแมว? ไม่ใช่หรอก นี่มันตัวใหญ่กว่านกเค้าแมวที่ใหญ่ที่สุดของอารีน่าเกือบสองเท่า ขนของมันดำขลับราวกับหินออบซิเดียน มันยกกรงเล็บสีแดงกำขึ้น เปิดจะงอยปากสีทองและใช้ลิ้นหนาสีดำของมันเลียเลือดจากกรงเล็บนั้น...เลือดผม

สายตามผมพรวดไปหมด เข้าอ่อนยิ่มแทบไม่อยู่ ผมแทบไม่ได้ยินเสียงอื่นๆ ที่ดังมาจากอุโมงค์ ทั้งเสียงกรีดร้องอย่างขัดใจ เสียงกระพือปีกตอนที่นักปีศาจตัวอื่นๆ พยายามต่อสู้กับต้นมะเขือเทศ และพยายามเจาะผ่านมาให้ได้

เมื่อกปรากฎตัวขึ้นข้างๆ ผม ดาบโค้งของเธอสะท้อนแสงวาว อยู่ในมือทั้งสองข้าง สายตาจับจ้องที่เจ้านกสีดำตัวมหึมาที่เกาะเหนือ พวกเรา "อะพอลโล นายโอเคมัย"

"สตริกซ์" ผมพูด ชื่อนั้นผุดขึ้นจากสมองมนุษย์อันอ่อนด้อยของผม "เจ้าตัวนั้นคือตัวสตริกซ์"

"แล้วจะฆ่ามันได้ยังไง" เม็กถาม เป็นคำถามที่เหมาะสมกับ สถานการณ์จริงเสมอ

ผมแตะแปดบนหน้า ทั้งแก้มและนิ้วของผมซาไปหมดแล้ว "เอ่อ จะฆ่ามันก็อาจเป็นเรื่องยากหน่อย"

โกรเวอรัสส่งเสียงร้องสะดุ้งตอนที่สตริกซ์ตัวอื่นๆ กรีดร้องและ พุ่งเข้าชนต้นมะเขือเทศ "นี่ มีอีกหกหรือเจ็ดตัวที่พยายามจะพุ่งเข้ามา ไล่มะเขือเทศพวกนี้กันไว้ไม่อยู่หรอกนะ"

"อะพอลโล ตอบฉันมาเดี๋ยวนี้" เม็กสั่ง "ฉันต้องทำยังไง"

ผมอยากทำตามคำสั่ง อยากทำจริงๆ นะ แต่ผมไม่รู้จะปั้นคำพูด ให้ออกมาจากปากได้ยังไง ผมรู้สึกราวกับว่าเฮเฟตส์เพิ่งร้ายกลถอนฟัน อันลือชื่อของเขาใส่ผม และผมยังอยู่ในอิทธิพลของน้ำทิพย์หัวเราะ ที่เขาใช้เวลาถอนฟันเด็ก

"การ...ฆ่าเจ้านกจะทำให้เราโดนสาป" ในที่สุดผมก็พูดออกมาได้

"แล้วถ้าไม่ฆ่ามันล่ะ" เม็กถาม

"อ้อ มันก็จะทะลวงใส่เรา ต้มเลือดเรา แล้วก็กินเนื้อเราเลยด้วย" ผมยิ้มทั้งที่รู้สึกว่าจะไม่ได้พูดอะไรตลกเสียหน่อย "อีกอย่าง อย่าให้ สตริกซ์ขวนเอาได้นะ มันจะทำให้เราเป็นอัมพาต!"

เพื่อเป็นการสาธิต ผมเลยล้มตึงไปข้างๆ ให้อูเสียด

และที่เหนือศีรษะของเราทุกคน เจ้าสตริกซ์ตัวนั้นก็กางปีกโฉบลงมา

2

นี้อยู่ในกระเป๋า มัดเข้ากับหลังเจ้าเซเทอร์ เข้านี้ห่วยเกินเบอร์

"หยุดนะ!" โกรเวอร์ตะโกนเสียงหลง "เรามาดี!"

เจ้านกนั้นไม่ได้นำพากับคำพูดของเขา มันยังโฉบตีลงมาอยู่ดีและพลาดบินหน้าเขาไปได้เพียงเพราะเม็กโธเข้ามาพร้อมกับดาบโค้งของเธอ เจ้าสตริกซ์เปียงหลบ บินหมุนวนอยู่ระหว่างใบมีดทั้งสองของเธอ แล้วก็กลับไปเกาะที่เหนือหัวทุกคนบนทางลาดโค้งโดยไม่มีแผลแม้แต่ขีด

วิดดดด! เจ้าสตริกซ์กรี๊ดเสียงอีกครั้งพลางสะบัดขน

"หมายความว่าไง 'แกจำเป็นต้องฆ่าพวกเรา' เนี่ย" โกรเวอร์ถาม เม็กชมวดคิ้ว "นายคุยกับมันได้ด้วยเหรอ"

"เอ่อ ใช่" โกรเวอร์ตอบ "ก็มันเป็นสัตว์นี่นะ"

"ทำไมถึงเพิ่งมาบอกตอนนี้ว่ามันพูดอะไร" เม็กถาม

"เพราะก่อนหน้านี้มันเอาแต่กรี๊ดเสียง*วิดดดด!*" โกรเวอร์ตอบ

"ตอนนี้มันพูดว่า*วิดดดด!*ในแบบที่บอกว่ามันจำเป็นต้องฆ่าเรา"

ผมพยายามขยับขาซึ่งตอนนี้ดูเหมือนจะกลายเป็นปูนซีเมนต์ กระสอบหนึ่ง ผมว่ามันดูน่าฆ่าเหมือนกันนะ ผมยังขยับแขนได้แล้วก็

ยังมีความรู้สึกที่บริเวณอก แต่ก็ไม่แน่ใจหรือว่าจะรู้สึกได้อีกนาน
แค่นี้

"ฉันถามเจ้าสตรีกซ์มัยว่าทำไมมันถึงจำเป็นต้องฆ่าเรา" ผมเสนอ
"วัดดดด!" โกรเวอร์พูดออกไป

ผมเบื่อภาษาสตรีกซ์ซะม็ด เจ้านกตัวนั้นตอบด้วยเสียงแกร๊กๆ
และเดาะลั่นเป็นระยะๆ

ระหว่างนั้นที่ทางเดิน เจ้าสตรีกซ์ตัวอื่นๆ ก็กรีดร้องและพุ่งตัว
เข้าชนตาข่ายพีชที่กางกันเอาไว้ กรงเล็บสีดำและจะงอยปากสีทอง
เจาะทะลุเข้ามาได้เป็นระยะๆ จิกจนมะเขือเทศกลายเป็นมะเขือเทศสับ
พร้อมกินแบบซัลซ่า ผมว่าอย่างมากเราก็เหลือเวลาแค่ไม่กี่นาทีก่อนที่
เจ้านกพวกนี้จะทะลุเข้ามาฆ่าเราได้หมดทุกคน แต่จะว่าไปไฉ่จะงอยปาก
คมกริบนั่นก็น่ารักดีนะ!

โกรเวอร์บิดมือเป็นเกลียว "เจ้าสตรีกซ์ตัวนี้บอกว่ามันถูกส่งมา
ให้ตีเมล็ดเรา กินเนื้อเรา แล้วก็กะชวกใส่ฟงของเรา ไม่จำเป็นต้อง
เรียงลำดับกันด้วย เขาบอกว่าเสียใจจริงๆ แต่นั่นเป็นคำสั่งสายตรง
จากจักรพรรดิ"

"ไอ้พวกจักรพรรดิงี่เงา" เม็กพึมพำ "จักรพรรดิคนไหน"

"ไม่รู้" โกรเวอร์ตอบ "เจ้าสตรีกซ์เรียกเขาแค่ว่าวัดดดด"

"นายแปลคำว่ากะชวกใส่ฟงได้" เธอตั้งข้อสังเกต "แต่แปลชื่อ
จักรพรรดิไม่ได้เนี่ยนะ"

โดยส่วนตัวแล้วผมก็โอเคอยู่กับการไม่รู้ว่าเป็นจักรพรรดิคนไหน
ตั้งแต่ออกมาจากอินเดียนาโพลิส ผมใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการหมกมุ่น
กับคำพยากรณ์ทมิฬที่ได้ฟังจากในถ้ำแห่งโทรโฟเนียส เราเจอเนโรกับ
คอมเมดัสมาแล้ว ผมจึงเริ่มสังหรณ์ใจไม่ดีขึ้น เรื่องตัวตนของจักรพรรดิ

คนที่สามซึ่งเรายังไม่ได้เจอแน่ ตอนนี่ผมยังไม่อยากได้การยืนยันอะไร
ความรู้สึกล่องลอยที่ได้จากพิษของสตริกซ์มันเริ่มจะจางหายไปแล้ว
ผมกำลังจะถูกเจ้านกเค้าแมวยักษ์ดูดเลือดกินทั้งเป็น ไม่ต้องหาเหตุผล
มามากกว่านี้ผมก็ร้องไห้ร้องให้ด้วยความสิ้นหวังได้แล้ว

เจ้าสตริกซ์พุ่งตัวไปที่เม็ก เธอหลบไปด้านหลังและเหวี่ยงด้านแบน
ของดาบใส่ขนาบของนกตอนที่มันบินหรือผ่านไป ทำให้เจ้านกโชคร้าย
ตัวนั้นปลิวไปชนกับผนังด้านตรงข้ามโดยเอาหน้าพุ่งเข้าใส่อิฐ ก่อนจะ
ระเบิดเป็นก้อนฝุ่นและชนกระจาย

"เม็ก!" ผมตะโกน "บอกว่าอย่าฆ่ามันไง! เดียวโดนสาป!"

"ฉันไม่ได้ฆ่ามัน มันไปฆ่าตัวตายด้วยการเอาหัวโขม่งตัวเอง"

"ฉันว่าเหล่าเทพีแห่งโชคชะตาจะไม่คิดแบบนั้นนะ"

"งั้นก็ไม่ต้องบอกพวกนางสิ"

"เอ่อ พวกเรา" โกรเวอร์ชี้ไปยังต้นมะเขือเทศที่บางลงเรื่อยๆ หลังจาก
โดนทั้งกรงเล็บและจะงอยปากโจมตีอย่างต่อเนื่อง "ถ้าเราฆ่าสตริกซ์ไม่ได้
เราก็ควรจะหาอะไรกันให้แข็งแรงกว่านี้มัย"

เขายกขลุ่ยขึ้นเป่า เม็กเสกดาบให้กลับเป็นแหวนก่อนจะยื่นมือ
ไปทางต้นมะเขือเทศทั้งหลาย ลำต้นของมันหนาขึ้นและรากก็เริ่มหยั่ง
ลึกลงบนพื้นหิน แต่ถึงยังไงนั่นก็เป็นการต่อสู้ที่ไม่มีทางชนะ ตอนนี่
มีสตริกซ์อยู่อีกด้านหนึ่งมากเกินไปแล้ว มันจิกทั้งมะเขือเทศได้เร็ว
พอๆ กับตอนที่ต้นไม้งอกขึ้นมาใหม่

"ไม่เวิร์ก" เม็กผละถอยมาข้างหลัง ใบหน้าพราวไปด้วยเม็ดเหงื่อ
"ถ้าไม่มีดินกับแสงสว่างก็ทำอะไรไม่ค่อยได้"

"จริงด้วย" โกรเวอร์มองขึ้นไปเหนือศีรษะพวกเรา สายตาไล่ตาม
ทางเดินวนที่พาดขึ้นไปยังความมืดมิด "เราเกือบถึงอยู่แล้ว ถ้าเราจะไปถึง

ด้านบนได้ก่อนที่พวกสตรีทริกซ์จะทะลุมา..."

"งั้นก็ขึ้นไปกัน" เม็กประกาศ

"เอ่อ ฮัลโหล?" ผมกล่าวอย่างทุกซ์ระทม "อดีตเทพเป็นอัมพาต นอนอยู่หนึ่งหน่วย"

โกรเวอร์ขมวดคิ้วมองเม็ก "เทพขาว?"

"เทพขาว" เธอเห็นด้วย

ขอทวยเทพช่วยปกป้องผมจากพวกวีรบุรุษกับเทพขาวที่เถอะ แล้วพวกวีรบุรุษนี่เป็นอะไรทำไมต้องพกเทพขาวตลอดเวลาด้วยนะ เม็กหยิบเทพขาวหนึ่งม้วนออกมาจากกระเป๋าเล็กๆ บนเข็มขัดของเธอ เธอจับให้ผมอยู่ในท่านั่ง หลังชนกับโกรเวอร์ แล้วก็เอาเทพขาวพันไว้รักรั้วเราทั้งสองคน มัดตัวผมเข้ากับเจ้าแซเทอรรวากับผมเป็น กระเป๋าเป้ป็นเขา

โกรเวอร์ยกแยะยกยันลุกขึ้นด้วยความช่วยเหลือของเม็ก เขาบิดผมไปทางโน้นที่ทางนี้ที่จนเดี๋ยวผมก็เห็นวิวผนัง เดี่ยวเห็นพื้น เดี่ยวก็เห็นหน้าเม็ก แล้วก็เห็นซาอันเป็นอัมพาตของผมแผ่อยู่ใต้ร่างตัวเอง

"เอ่อ โกรเวอร์" ผมถาม "นายมีแรงพอที่จะสะพายฉันไปจนถึงข้างบนหรือ"

"แซเทอริป็นเขาเก่งมากนะ" เขาพูดเสียงฮึดฮัด

จากนั้นเขาก็เริ่มเดินไปตามทางแคบๆ นั้น เท้าอัมพาตของผมลากครูดตามหลังเราไป เม็กตามมาพลางเหลือบตาไปมองแผงต้นมะเขือเทศที่ค่อยๆ พังไปทุกที่อยู่ด้านหลัง

"อะพอลโล" เธอพูด "รู้อะไรเรื่องสตรีทริกซ์ก็บอกมาหน่อย"

ผมพยายามค้นสมองตัวเอง ความหนักอึ้งของคำออกมาจากตะกอนแม่น้ำ

"พวกมัน...พวกมันเป็นนกนาไซคร้าย" ผมบอก "พวกมันโผล่มาเมื่อไหร่ก็จะเกิดเรื่องเลวร้ายเมื่อนั้น"

"แหงล่ะ" เม็กตอบ "แล้วไงอีก"

"เอ่อ ปกติพวกมันกินคนที่อ่อนวัยและอ่อนแอ ทารก คนแก่ เทพอัมพาต...อะไรแบบนั้น พวกมันทำรังอยู่ด้านบนบนของทาร์ทาร์สแล้ว...ฉันก็แค่เดาเอางั้นนะ แต่คิดว่ามันคงเป็นสัตว์เลี้ยงที่ไม่ค่อยดีเท่าไหร่"

"แล้วเราจะไล่มันไปได้ยังไง" เธอถามต่อ "ถ้าเราฆ่าพวกมันไม่ได้ เราจะหยุดพวกมันได้อย่างไร"

"ฉัน...ฉันไม่รู้"

เม็กถอนใจด้วยความหงุดหงิด "ถามศรแห่งโตโดนาหน่อยสิ ดูซิว่ามันจะรู้อะไรมั๊ย ฉันจะไปยืมเวลาให้พวกเรานิดนึง"

เธอวิ่งกลับลงไปตามทางเดิม

การต้องคุยกับเจ้าศรนั้นเป็นทางเดียวที่วันนี้ของผมจะแย่งมากกว่าเดิมได้อีก แต่ผมโดนสั่งมา และถ้าเม็กสั่งผมก็ซัดใจเธอไม่ได้ ผมเคี่ยมมือไปด้านหลัง คั่นกระบอกศรจนกระทั่งดึงศรพิเศษนั้นออกมา

"สวัสดี ท่านศรอันแสนฉลาดทรงพลัง" ผมพูด (เริ่มด้วยการยอมมันนั้นแหละดีที่สุดแล้ว)

[กว่าจะเจ้าจ๊กคิดได้] เสียงของศรตอบมา [กว่าปากหนึ่งได้แล้วที่ดูข้าเฝ้าพยายามจะพูดกับเจ้า]

"เพิ่งผ่านมาสี่สิบแปดชั่วโมงเอง" ผมตอบ

[จริงแท้ เวลาช่างผ่านไปอย่างรวดเร็วในยามซึ่งเราสิ้นสะท้านเจ้าฟังลองดูบ้างว่าจะชอบฤาไม่]

"อ้อ" ผมพยายามข่มความรู้สึกที่จะหักศรนั้นทิ้ง "นายรู้อะไรเกี่ยวกับ

พวกสตรีทริกซ์บ้าง"

[ข้าจ้กต้องบอกเจ้าเรื่อง...ข้าก่อน สตรีทริกซ์? เจ้าเอ่ยเรื่องของพวกเขา มันขึ้นมาด้วยเหตุใด]

"เพราะพวกมันกำลังจะกะชว...จะฆ่าพวกเราไง"

[เอววัง!] เจ้าศรครางฮือ [เจ้าฟังหลักเฉียงอันตรายเยี่ยงนั้น!]

"ยังกับฉันคิดเองไม่ได้เลยเนอะ" ผมตอบ "นายมีข้อมูลสำคัญอะไรเกี่ยวกับสตรีทริกซ์มัยละเนี่ย ท่านศรศิลป์แสนกินใจ"

ศรนั้นสั้นในมือผม ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันกำลังหาข้อมูลในวิกิพีเดียอยู่ มันไม่เคยยอมรับหรือกว่ามันใช้อินเทอร์เน็ต ว่าไปแล้วมันก็อาจจะแค่บังเอิญก็ได้มั้งที่ศรนั้นจะมีประโยชน์ที่สุดเวลาที่เรายู่ในพื้นที่ที่มีไวไฟฟรี

โกโรเวอร์ยังคงสะพายร่างมนุษย์สุดน่าสมเพชของผมเดินขึ้นไปตามทางลาด เขาส่งเสียงทอดถอนใจและเดินโซเซใกล้ขอบทางเดินจนน่ากลัว ตอนนี้เรายู่สูงกว่าพื้นราบเกือบห้าสิบฟุตแล้ว ไกลพอที่จะตกลงไปตายได้อย่างสวยๆ ผมเห็นเม็ทยังอยู่ข้างล่าง เดินกลับไปกลับมาพลาจพืมพำอะไรกับตัวเองและเขย่าห่อเมล็ดพันธุ์พืชออกมาเพิ่มอีก

ที่เหนือหัวพวกเรานั้น ทางเดินเหมือนจะวนเวียนต่อไปไม่รู้จบ ไม่ว่าด้านบนสุดจะมีอะไรรออยู่ คือถ้ามันมีจุดสิ้นสุดนะนะ แต่เจ้าจุดนั้นมันยังอยู่ในความมืดมิด ผมว่ามันช่างไม่รู้จ้กเห็นใจคนอื่นเอาเสียเลยที่เขาวงกตไม่จัดทำลิฟต์ไว้ให้ หรืออย่างน้อยมีราวจับก็ยังมีดี ไม่อย่างนั้นเหล่าวีรบุรุษที่มีความบกพร่องทางร่างกายจะบังเอิญกับกับดักสู่ความตายนี้ได้อย่างไรกัน

ในที่สุดศรแห่งโดโดนา ก็บอกคำตัดสินออกมา [สตรีทริกซ์นั้นช่าง

อันตราย]

"เอาอีกแล้ว" ผมตอบ "ไม่เอาน่า ปัญญาของท่านจักษ์น่าแสงสว่าง มาสู่ความมืดมิดได้เสมอ"

[เจ้าหุบปากเสีย] เจ้าศรนั้นพูดต่อ [เราฆ่ามันนั่นได้ หากแต่มัน จักสาปผู้ฆ่าและทำให้สตรีกรีฑ์ปรากฏตัวเพิ่มขึ้น]

"เออๆ แล้วมีอะไรอีก"

"มันพูดว่ายังไง โกรเวอร์ถามระหว่างที่หอบไปด้วย

นอกจากคุณสมบัติกวนบาทาข้ออื่นๆ แล้วเจ้าศรนี้ยังพูดแต่ในหัว ของผมเท่านั้น ดังนั้นผมจึงไม่ได้แคดูเหมือนคนบ้าเวลาที่พูดกับมัน แต่ผมยังต้องเอาคำบนพร้าของมันมาพูดย้ำให้เพื่อนๆ ฟังอีก

"มันยังหาในกูเกิดไม่เสร็จ" ผมบอกโกรเวอร์ "เอางี้ใหม่ท่านศรผู้ยิ่งใหญ่ นายลองค้นหาแบบมีข้อแม่เพิ่มเติม เช่น 'สตรีกรีฑ์ บวก เอาชนะ' "

[ข้าหาได้ใช้กลโกงเยี่ยงนั้น!] เจ้าศรตะโกนลั่นแล้วมันก็เงยไป นานพอที่จะพิมพ์คำว่า สตรีกรีฑ์ + เอาชนะ

[นั่นนี้อาจกันออกไปได้ด้วยการใช้เครื่องในสุกร] มันกลับมา รายงาน [สูเจ้ามีหรือไม่]

"โกรเวอร์?" เขาหันขวับกลับมาซึ่งไม่ใช่วิธีที่ดีนักถ้าเขาอยากมอง หน้าผมเพราะผมถูกมัดเทปกาวไว้กับหลังของเขา เขาเกือบทำจุกผม ขูดกับผนังอิฐ

"ฉันจะพกเครื่องในหมูทำไม ฉันเป็นมังสวิรัตินะ!"

เมื่อกเดินตามพวกเราขึ้นมาแล้ว

"เจ้านกพวกนั้นเกือบเจาะเข้ามาได้แล้ว" เธอบอกเรา "ฉันลอง พืชหลายชนิดแล้ว ลองพยายามเรียกพวกพืชเซสมาด้วย..." เสียงของเธอ แตกพร่าด้วยความสิ้นหวัง

ตั้งแต่เดินเข้ามาในเขาวงกต เธอไม่สามารถเรียกชื่อลี้ลับภูตผีซอของเธอออกมาได้เลย พวกมันมีประโยชน์เวลาต้องสู้ แต่ก็เล่นตัวนิดหน่อยว่าจะโผล่มาที่ไหนและเมื่อไหร่ ผมคิดว่ามันก็คงเหมือนกับต้นมะเขือเทศ ผีซเซสก็คงไม่ค่อยมีประสิทธิภาพนักเหมือนกันเมื่ออยู่ใต้ดิน

"ศรแห่งโดโดนา มีอะไรอีกบ้าง!" ตอนนี้ผมตะโกนแล้ว "จะต้องมีอะไรนอกจากลำไส้หมูที่จะกันสตริกซ์ไปได้สิ!"

[เดี๋ยว] เจ้าศรพูด [หยุดบัดเดี๋ยวนี่! ดูประหนึ่งว่าอาวุธทุกสิ่งก็ใช้ได้]

"อา-บู้-ตัด อะไรนะ" ผมถาม

ส่ายไปแล้ว

ที่ได้ทำพวกเรานั้น เสียงกรีดร้องกระหายเลือดดังขึ้น เจ้าพวกสตริกซ์เจาะผ่านกำแพงมะเขือเทศและกรูเข้ามาได้แล้ว

3

สตรีทซ์นั้นยอดเยี่ยม ใช่ จริงแท้ข้าขอบอกให้ แย่ที่สุดคือพวกมัน

"พวกมันมาแล้ว!" เม็กตะโกน

เอาจริงๆ นะ ทุกครั้งที่ผมอยากให้เธอพูดถึงเรื่องอะไรสำคัญๆ เธอก็จะหุบปากเงียบ แต่ถ้ากำลังเจออันตรายตรงหน้าซัดๆ ที่ไรเธอดันยอมเสียพลังงานกับการตะโกนว่า 'พวกมันมาแล้ว' ทุกที

โกรเวอร์เร่งฝีเท้า แสดงพลังระดับฮีโร่ขณะที่ก้าวขึ้นไปตามทางลาด โดยลากร่างไร้เรี่ยวแรงพันเทปกาวของผมไปด้วย

เพราะผมต้องหันหลังให้โกรเวอร์ ผมจึงได้เห็นภาพวิรูฟุงสตรีทซ์อย่างเต็มตาตอนที่พวกมันบินหรือก้นออกมาจากเงามืด ดวงตาสีเหลืองเรืองจ้ำอย่างกับเหรียญทองที่อยู่กันบ่อน้ำพุซุ่นๆ พวกมันมีกันโหลหนึ่งได้มั้ง หรือมากกว่านั้น? ถ้าคิดว่าเมื่อก็เจอตัวเดียวก็แทบแย่ผมไม่อยากจะคิดว่าถ้าเจอทั้งฝูงเราจะมีโอกาสรอดแค่ไหน โดยเฉพาะในเมื่อตอนนี้เราเข้าแถวเรียงเดี่ยวบนทางเดินลาดประหนึ่งเป็นเหยื่อน้อยน่ากินสุดๆ ผมไม่คิดว่าเม็กจะช่วยให้หนักทุกตัวฆ่าตัวตายด้วยการบินเอาหัวโหม่งผนังได้หรอกนะ

"อาร์บูทัส!" ผมตะโกน "ศพุดอะไรไม่รู้เกี่ยวกับอาร์บูทัสที่จะกัน
เจ้าสตรีทริกซ์ออกไปได้!"

"นั่นเป็นพีชชนิดหนึ่ง" โกรเวอร์หอบหายใจ "ฉันว่าฉันเคยเจอ
อาร์บูทัสนะ"

"เจ้าศร" ผมพูด "อาร์บูทัสคืออะไร"

[ดูซ้ำหาวิธีได้ไม่! แค่เพียงเพราะข้าถือกำเนิดในป่าละเมาะหาได้
หมายความว่าข้าจักทำมาหากินเยี่ยงชาวสวน!]

ด้วยความหงุดหงิดกับคำตอบนั้น ผมเลยจับเจ้าศรใส่กลับเข้าไป
ในกระบอกเสียเลย

"อะพอลโล คู่มกัันให้หน่อย" เม็กเอาดาบเล่มหนึ่งของเธอมา
ยึดใส่มือผมก่อนจะค้นหาอะไรสักอย่างในเข็มขัดทำสวนของเธอกลาง
เหลือบมองพวกสตรีทริกซ์ตอนที่มันบินขึ้นมาอย่างหัวน้ใจ

ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเม็กคิดว่าผมจะคู่มกัันเธอได้ยังไง
ฝีมือดาบของผมมันไม่เอาอ่าวแม้แต่ตอนที่ไม่ได้ถูกมัดเทปกาวติดอยู่กับ
หลังของตัวแซเทอร์ เเชิฐูหน้ากับเป้าหมายที่จะสาปทุกคนที่ฆ่ามัน

"โกรเวอร์!" เม็กตะโกน "เราหาได้ม้ยว่าอาร์บูทัสเป็นต้นไม้
แบบไหนกัน!"

เธอฉีกห่อเมล็ดพันธุ์ไม้ชั่วก่อนที่จะโปรยเมล็ดในนั้นลงไปยังที่ว่าง
มันระเบิดออกเหมือนเมล็ดปีอปคอร์น กลายเป็นหัวมันเทศขนาด
เท่าระเบิดมือและมีต้นอ่อนสีเขียวสดงอกออกมาด้วย มันตกลงไป
ท่ามกลางฝูงสตรีทริกซ์ โดนหัวบางตัวและทำให้มันส่งเสียงร้องด้วยความ
ตกใจ แต่เจ้านกพวกนั้นก็ยังคงบินขึ้นมาต่อได้

"นั่นพีชประเภทหัว" โกรเวอร์พูดอย่างเหนื่อยอ่อน "ฉันว่าอาร์บูทัส
เป็นพีชประเภทมีผลนะ"

เม็กฉีกห่อเมล็ดพันธุ์ออกมาอีกห่อหนึ่ง เธอโปรยระเบิดฟุ่มไม่ที่มี ผลสี่เหลี่ยมเป็นวงใส่พวกสตรีทริกซ์ แต่นกพวกนั้นก็แค่บินหลบไป

"อุงุ่นเหรอก" โกรเวอร์ถาม

"กูสเบอร์รี่" เม็กตอบ

"แน่ใจ?" โกรเวอร์ถามอีก "รูปใบมัน..."

"โกรเวอร์!" ผมฉุนกึก "เรียกสติแล้วคิดแต่เรื่องพีชที่ใช้สู้ได้ตั้มย นั้นมัน...? เช็ดเปิด!"

คือจ้ะ ผู้อ่านที่รัก พิจารณาเอาเองเถอะ ผมเนี่ยจะถามคำถามว่า *นั่นมันเช็ดเปิดเหรอกออกมาจริงๆ?* ผมไม่ได้ถามอยู่แล้ว ต่อให้หลังจากนี้ เม็กจะบ่นยังไง ผมก็แค่พยายามจะเตือนเธอว่าสตรีทริกซ์ตัวที่โกลัที่สุด กำลังพุ่งเข้าใส่หน้าเธอเท่านั้น

แต่เธอไม่เข้าใจคำเตือนของผม ซึ่งนั่นก็*ไม่ใช่ความผิดผม*

ผมเหวี่ยงดาบโค้งที่ยืมเธอมา พยายามจะปกป้องเพื่อนวัยเยาว์ ของผม แต่เพราะผมเล็งเป้าได้ช่วยและเม็กมีปฏิกิริยารวดเร็วมาก เท่านั้น เธอถึงยังมีหัวติดอยู่บนบ่า

"อย่าทำแบบนั้นอีกนะ!" เธอตะโกน ใช้ดาบอีกเล่มของตัวเอง ตีสตรีทริกซ์ไปอีกทางหนึ่ง

"ก็เธอบอกว่าให้*คุ้มกันด้วย!*" ผมหัวง

"ไม่ได้แปลว่า..." เธอส่งเสียงร้องออกมาด้วยความเจ็บพลางเซล้ม พร้อมกับรอยแผลบาดลึกที่ต้นขาขวา

จากนั้นพวกเราก็ถูกกลุ่มกรงเล็บ จะงอยปาก และปีกสีดำท่วม เข้ามาโจมตี เม็กเหวี่ยงดาบในมือไปทั่ว สตรีทริกซ์ตัวหนึ่งพุ่งเข้ามาตรง หน้าผม กรงเล็บของมันเกือบจะควักลูกตาของผมออกไปได้อยู่แล้ว ตอนที่โกรเวอร์ทำเรื่องที่ไม่ไม่มีใครคาดคิด เขาก็รีดออกมา

มันน่าประหลาดใจตรงไหน คุณอาจจะอยากถามแบบนี้ ถ้ากำลัง
โดนล้อมด้วยฝูงนกที่อยากกะชวกใส่ฟุงเราออกมากิน นั่นก็เป็นเวลาที่
ควรจะกรี๊ดได้

นั่นก็จริง แต่เสียงที่ออกมาจากปากของแซเทออร์ผู้นั้นไม่ใช่เสียง
กรี๊ดร้องธรรมดา

เสียงนั้นสะท้อนก้องไปทั่วเหมือนคลื่นช็อกเวฟจากระเบิด ทำให้
นกแตกฝูง หินสะท้อนสะเทือนและทำให้ใจของผมเต็มไปด้วยความกลัว
ยะเยือกโดยไม่มีสาเหตุ

ถ้าผมไม่ได้ถูกมัดเทปกาวไว้กับหลังของแซเทออร์ ผมคงวิ่งหนีไป
แล้ว ผมอาจจะกระโดดลงจากขอบทางเดินไปเลยแค่เพราะอยากไปให้พ้นๆ
จากเสียงนี้ แต่เพราะเป็นอย่างที่เป็นอยู่ ผมจึงได้แต่ทิ้งดาบของเม็ก
ในมือและยกมือทั้งสองข้างขึ้นปิดหู เม็กนอนราบอยู่บนทางลาด เลือด
ไหลเป็นทางไม่ต้องสงสัยเลยว่าพิษของสตริกซ์คงทำให้เธอเป็นอัมพาต
บางส่วนไปแล้ว แต่เธอก็ขดตัวกลมและยกมือขึ้นปิดหูเหมือนกัน

เจ้าสตริกซ์ทั้งหลายบินหนีลงไปสู่ความมืดมิด

ใจของผมเต้นระรัว อะดรีนาลินไหลเปี่ยมตลอดทั้งร่าง ผมต้อง
หายใจลึกๆ หลายรอบกว่าจะพูดออกมาได้

"โกรเวอร์" ผมถาม "เมื่อก๊ายเรียกใช้เสียงของแพนิกสินะ"

ผมมองไม่เห็นใบหน้าของเขาแต่ก็สัมผัสได้ว่าเขาตัวสั่นสะท้าน
เขาเองก็นอนลงบนทางลาดนั้น ตะแคงข้างเพื่อไม่ให้ผมหันหน้าเข้าหาผนัง
"ฉันไม่ได้ตั้งใจ" โกรเวอร์เสียงแหบไปหมด "ไม่ได้ทำมาหลายปีแล้ว"

"พะ...แพนิกเธอ" เม็กถาม

"เสียงร้องของเทพแพนผู้หายสาบสูญไป" ผมตอบ แต่พูดชื่อของเขา
ก็ทำให้ใจผมเต็มไปด้วยความเศร้า แฮ้อ เทพแห่งธรรมชาติผู้นั้นกับผม

เคยสนุกกันมากทีเดียวในช่วงสมัยโบราณตอนที่เรากำลังตั้งต้นและเริงร่ากัน อยู่ในป่าไม้! แพนเป็นนักสร้างความเป็นทั้งชั้นยอด แต่แล้วพวกมนุษย์ก็ตัดไม้ทำลายป่าส่วนใหญ่ไปเสียจนกระทั่งแพนจางหายมลายไปสิ้น เจ้าพวกมนุษย์ พวกเจ้านี้แหละคือสาเหตุที่เทพเจ้าอย่างเราไม่ค่อยจะได้อะไรดี ๆ

"ฉันไม่เคยได้ยินใครนอกจากแพนใช้พลังนั้นเลย" ผมพูดขึ้น
"นายใช้มันได้ยังไง"

โกรเวอร์ส่งเสียงที่ฟังดูเหมือนกิ่งสะอื้นกิ่งถอนใจ "เรื่องมันยาว"
เม็กครางฮือ "ไม่ว่ายังไงมันก็กำจัดนกไปได้ละกัน" ผมได้ยินเสียงเธอฉีกผ้า อาจจะทำผ้าพันแผลรักษาขาของตัวเองอยู่

"เธอเป็นอัมพาตรีเปล่า" ผมถาม

"เป็น" เธอพึมพำ "จากเฮอร์ไปเลย"

โกรเวอร์ขยับตัวจากสายรัดเทปกาว "ฉันยังโอเคอยู่แต่เหนื่อยมาก เดี่ยวนกพวกนั้นก็กลับมา และตอนนี้ฉันแบกนายขึ้นไปตามทางลาดไม้ไผ่แล้ว"

ผมไม่สงสัยเลย เสียงร้องของแพนอาจทำให้ทุกสิ่งกลัวหัวหดหนีไปหมด แต่มันเป็นเวทมนตร์ที่กินแรงของผู้ใช้มากเลยทีเดียวทีเดียว ทุกครั้งที่แพนใช้พลังนี้เขาจะต้องนอนพักยาวไปถึงสามวันหลังจากนั้น

ที่ด้านล่าง เสียงร้องของเหล่าสตรีทซ์ยังคงก้องไปทั่วเขาวกต เสียงกรีดร้องของพวกมันฟังดูเหมือนมันกำลังหนีไปด้วยความกลัว...
บินหนีไป! ก่อนจะกลายเป็นความสับสน... *พวกเราบินหนีทำไมนะ*

ผมพยายามกระดิกเท้า แล้วก็ต้องประหลาดใจที่ตอนนี้ผมได้ความรู้สึกของนิ้วเท้าที่อยู่ในถุงเท้ากลับมาแล้ว

"ใครก็ได้ตัดเทปกาวที่มัดให้ที่ได้มัย" ผมบอก "ฉันว่าพิษมันเริ่ม

หมดฤทธิ์แล้วล่ะ"

ทั้งที่เธอยังนอนอยู่ แต่เม็กก็ใช้ดาบนั้นเขี่ยนผมออกจากเทปกาว เราทั้งสามคนยืนเรียงกันเอาหลังชนผนังแบบหลังชนผนังจริงๆ...เหยื่อล่อ สตรีทซ์สามชิ้นยื่นเหยื่อไหลโคลย์ยืมเค้านำสมเพชรอความตาย ส่วนที่ด้านล่าง เสียงกรีดร้องของเจ้านกเวรเหล่านั้นกลับยิ่งดังขึ้นเรื่อยๆ อีกไม่ช้าพวกมันคงบินกลับมาและเกรี้ยวกราดกว่าเก่า แสงเรืองมัวๆ จากดาบของเม็กทำให้เห็นว่าที่เหนือหัวเราประมาณห้าสิบฟุตนั้นทางลาดของเราขึ้นไปต้นอยู่กัปเดตานอิฐรูปโดม

"นี่กว่าจะเป็นทางออก" โกรเวอร์พูด "ฉันนึกว่ามันจะต้องเป็น... ปล่องนี้มันดูเหมือนกับ..." เขาสายตีสระระวากับไม้กล้าบอกพวกเราว่า เขาหวังว่ามันเป็นอะไร

"ฉันไม่ยอมตายที่นี่หรอก" เม็กพิมพ์

แต่สภาพของเธอกลับบอกสิ่งที่เป็นตรงกันข้าม ทั้งศอกและเข้าของเธอถลอกปอกเปิก ชุดสีเขียวซึ่งเป็นของขวัญล้ำค่าจากแม่ของ เพอร์ซีย์ แจ็กสันกลับดูเหมือนมันถูกใช้เป็นเสาลับเล็บของเสือเขี้ยวดาบ เธอฉีกเลกกิ่งข้างซ้ายออกมาและใช้เป็นผ้ารัดแผลที่ต้นขา แต่ตอนนี้ เลือดก็ไหลออกมาชุ่มผ้าผืนนั้นแล้วเช่นกัน ถึงอย่างนั้นดวงตาของเธอก็ยังเจิดจ้าอย่างไม่ยอมลดละ เพชรปลอมที่ประดับปลายแวนทรงตาแมวของเธอก็ยังแวววาม ผมเรี่ยนรู้มานานแล้วว่าอย่าประมาท และคิดว่าเม็ก แม็กแคฟฟรีย์ยอมแพ้หมดทางตราบไต่ที่เพชรเหล่านั้น ยังคงเป็นประกายอยู่

เธอควักหาท่อเมล็ดพันธุ์อีกครั้งพลางหรีตาอ่านฉลาก "กุหลาบ แดฟโฟดิล ผลน้ำเต้า แครอท"

"ไม่ใช่..." โกรเวอร์เอากำปั้นขึ้นมาเคาะหัวตัวเอง "อาร์บูทัสเป็น

เหมือน...พืชที่มีดอกนะ โอ๊ย ฉันน่าจะรู้อะไรเรื่องนี้เนี่ย"

ผมเห็นใจเขากับปัญหาเรื่องความทรงจำนี่นะ ผมเองก็น่าจะรู้อะไรหลายอย่าง ทั้งจุดอ่อนของสตรีท ทางออกจากเขาวงกตที่ใกล้ที่สุด เบอร์ติดต่อส่วนตัวของซุสเพื่อที่ผมจะได้โทรไปร้องขอชีวิต แต่สมองของผมก็ว่างเปล่าไปหมด เขาเริ่มสับสนะทำนองนั้นอาจเป็นสัญญาณว่าผมใกล้จะเดินได้อีกครั้ง แต่นั่นก็ไม่ได้ช่วยให้ผมรู้สึกดีขึ้น ผมไม่รู้จะไปไหนวันแต่เลือกที่จะตายที่เพดานหรือที่พื้น

เม็ก็ยังสลับห่อเมล็ดพันธุ์ไปเรื่อย "หวัะหล่ำ วิสทีเรีย ไพรคาแคนธา สตรอเบอร์รี่..."

"สตรอเบอร์รี่! โกรเวอร์ตะโกนดังขึ้นมาเสียงจนผมนึกว่าเขาพยายามจะให้พลังแพนิกอีกครั้ง "นั่นแหละ! อาร์บูทัสเป็นต้นสตรอเบอร์รี่!"

เม็กขมวดคิ้ว "สตรอเบอร์รี่ไม่ได้เป็นไม้ยืนต้น พวกมันอยู่ในสกุล *ฟรากาเรีย* เหมือนกับดอกกุหลาบ"

"ใช่ๆ ฉันรู้! โกรเวอร์ทำมั่ววุ่นๆ เหมือนเขาไม่สามารถจะพูดคำพูดออกมาจากปากได้เร็วพอ "แล้วอาร์บูทัสก็อยู่ในวงศ์ของกุหลาบป่า แต่..."

"นายสองคนพูดอะไรกันอยู่เนี่ย" ผมถาม เริ่มสงสัยละว่าพวกเขาแอบยืมไวไฟของศรแห่งโตโดนาแล้วไปหาข้อมูลใน พันธุ์ไม้.com มารึเปล่า "เรากำลังจะตายกันอยู่แล้ว แต่พวกนายมาเถียงกันเรื่องวงศ์ของพืชเนี่ยนะ"

"*ฟรากาเรีย* อาจจะใกล้เคียงพอแล้ว!" โกรเวอร์ยืนยัน "ผลอาร์บูทัสก็ดูเหมือนสตรอเบอร์รี่ เขาถึงเรียกอีกชื่อหนึ่งว่าต้นสตรอเบอร์รี่ ฉันเคยเจอญาติใครแอดอาร์บูทัส เรานั่งเถียงกันเรื่องนี้ใหญ่โตเลย อีกอย่างนะ ฉันเป็นผู้เชี่ยวชาญเรื่องการปลูกสตรอเบอร์รี่ แซเทอรัจจากค่ายฮาล์ฟบลัดก็ปลูกกันเก่งทุกคน"

เมื่อกมองห่อเมล็ดสตรอเบอร์รี่ในมืออย่างไม่มั่นใจ "ไม่รู้สินะ"

ทันใดนั้น ข้างได้เรา สตรีกรีซโหลหนึ่งพุ่งขึ้นมาจากปากอุโมงค์และ
กรี๊ดร้องประสานเสียงสุดเดือดดาลก่อนจะกะชววกพุ่งกัน

"ลองไอ้ฟ้ากริ้วร็อกนั่นซะ!" ผมตะโกน

"พราวกาเรีย" เม็กแก้คำ

"เออ นั่นแหละ!"

แทนที่จะปาเมล็ดสตรอเบอร์รี่ลงไปยังที่ว่าง เม็กกลับฉีกเปิดห่อ
และค่อยๆ โรยมันลงไปตามขอบของทางลาดอย่างช้าๆ จนผมแทบบ้า

"เร็วสิ!" ผมพยายามตะเกียกตะกายหยิบลุกศรขึ้นมา "เราเหลือเวลา
อีกประมาณสามสิบวินาทีมั้ง!"

"อึดไว้" เม็กเขย่าให้เมล็ดสุดท้ายหลุดออกมา

"สิบห้าวินาที!"

"เดี๋ยว" เม็กโยนห่อทิ้ง เธอวางมือบนเมล็ดเหล่านั้นราวกับกำลัง
จะเล่นคีย์บอร์ด (ซึ่งผมขอบอกไว้ก่อนนะ เธอเล่นไม่เก่งเลย ไม่ว่าผม
จะพยายามสอนแค่ไหน)

"โอเค" เธอพูดขึ้น "เริ่มได้"

โกรเวอร์ยกขลุ่ยขึ้นและเริ่มเป่าเล่นเพลง 'สตรอเบอร์รี่ฟิลด์ส พอร์เอเวอร์
(ทุ่งสตรอเบอร์รี่ชั่วนิรันดร์)' ด้วยความเร็วเป็นสามเท่า ผมเลิกคิดจะ
หยิบคันธนู เปลี่ยนเป็นหยิบอคูเลเล่ขึ้นมาเล่นคลอไปกับเขาแทน
ผมไม่รู้หรือว่ามันจะช่วยให้ใหม่ แต่ถ้าผมจะต้องถูกฉีกร่างเป็นเสี่ยงๆ
อย่างน้อยผมก็อยากตายโดยกำลังเล่นเพลงของวงเดอะบีเทิลส์อยู่

ตอนที่คลื่นสตรีกรีซลูกแรกกำลังจะบินมาถึงเรา เมล็ดเหล่านั้น
ก็ระเบิดตัวเหมือนดอกไม้ไฟชุดใหญ่ เถาสีเขียวงอกพุ่งออกไปสู่
ความว่างเปล่าและเกาะผนังด้านไกลเป็นแถวแบบที่ทำให้ผมคิดถึง

สายพินขนาดยักษ์ เจ้าสตรีกซ์ยังบินผ่านช่องว่างระหว่างเสาได้ง่ายๆ แต่พวกมันกลับทำตัวไร้สติ เปลี่ยนทิศเพื่อเลี้ยวเสาไม้ั้นจนกระทั่งบินชนกันเองกลางอากาศ

ระหว่างนั้นเสาทั้งหลายก็กลายเป็นพุ่มหนามขึ้น ใบของมันเป็นคี่ตัวออก ดอกสีขาวบานและลูกสตรอบเบอร์สีแดงก่ำก็ส่งกลิ่นหอมหวานไปทั้งบริเวณ

ทั้งโถงสั้นสะเทือนไปหมด ทุกที่ที่เถาสตรอบเบอร์สัมผัส หินหรืออิฐ จะแตกร่วงออกเป็นผงจนสตรอบเบอร์สามารถหยั่งรากได้ง่ายๆ

เม็กยกมือขึ้นจากคีย์บอร์ดในจินตนาการ "นี่วงกตช่วยเราอยู่หรือ"
"ฉันไม่รู้!" ผมตอบทั้งที่กำลังเล่นคอร์ตออฟไมเนอร์เซเว่นอย่างแรง
"แต่อย่าหยุด!"

เถาสตรอบเบอร์เหล่านั้นแผ่ตัวเป็นคลื่นสีเขียวทั่วผนังด้วยความเร็วที่ไม่น่าเชื่อ

ผมมัวแต่คิดว่าว้าว นี่ถ้ามีแสงอาทิตย์ เจ้าพืชนี้จะยิ่งทำอะไรต่อมิอะไรได้เลิศแค่ไหน! ตอนที่หลังคาโดมแตกออกเหมือนเปลือกไข่ แสงจ้าเสียดทะลุเข้ามาในความมืด ก้อนหินตกกระจายดังสายฝน ลงมากระแทกหัวเจ้านกพวกนั้นและเจาะผ่านเถาสตรอบเบอร์เข้าไปด้วย (ซึ่งไม่เหมือนกับพวกสตรีกซ์ เพราะเถาสตรอบเบอร์งอกกลับมาได้)

ทันทีที่แสงอาทิตย์โดนเจ้านกพวกนั้น พวกมันก็กรี๊ดร้องและสลายกลายเป็นผงไป

โกรเวอร์ลัดขลุ่ยในมือ ผมวางอูคูเลเล่ เราทั้งสองคนมองอย่างทั้งตอนที่พืชเหล่านั้นยังคงเติบโตต่อและสอดประสานกันจนเหมือนเป็นแทรมโบสันเถาสตรอบเบอร์ที่แผ่ตัวปล่องใต้เท้าของเรา

เพดานโดมถล่มลงมาหมดและเผยให้เห็นท้องฟ้าสีฟ้าสด ลมแห่ง

อู่นๆ พัดลงมาเหมือนลมจากเตาอบที่เปิดอ้าอยู่

โกรเวอร์เงยหน้าขึ้นรับแสง เขาดมกลิ่นอากาศ น้ำตาพราวอยู่
บนแก้ม

"นายบาดเจ็บตรงไหนรีเปล่า" ผมถาม

เขามองหน้าผม ความเจ็บปวดที่แฝงอยู่ในสีหน้านั้นเห็นแล้ว
เสียดแทงยิ่งกว่าการมองดวงอาทิตย์ตรงๆ เสียอีก

"กลิ่นของสตรอเบอรี่อู่นๆ" เขาตอบ "เหมือนค่ายฮาล์ฟบลัด ไม่ได้
กลิ่นมานานมาก..."

ผมรู้สึกปวดใจแบบที่ไม่คุ้นเอาเสียเลย ผมตบเข้าโกรเวอร์เบาๆ
ผมไม่ได้ใช้เวลาในค่ายฮาล์ฟบลัดซึ่งเป็นที่ฝึกมนุษย์กึ่งเทพกรีกใน
ลองไอส์แลนด์นานนัก แต่ก็เข้าใจว่าเขารู้สึกอย่างไร ผมนึกสงสัยว่า
เหล่าลูกหลานของผมทำอะไรกันอยู่ที่นั่นบ้าง เคย์ล่า วิล ออสติน
ผมนึกถึงตอนที่นั่งรอบกองไฟกับพวกเขาแล้วร้องเพลง 'แม่ของฉัน
เคยเป็นมิโนทอร์' ขณะที่เรากินมาร์ชเมลโลเสียบไม้ ความเป็นสหาย
อย่างไร้ที่ติเช่นนั้นช่างหายากแม้แต่ในชีวิตอมตะที่ผ่านมาอย่างยาวนาน
ของผม

เม็กยื่นพียงผั่ง สีหน้าของเธอซีดเซียว ลมหายใจขาดห้วง

ผมคว้ากระเป๋าดูตัวเองและเจอแผ่นอาหารเทพหัทๆ ที่ห่อกระดาษ
ซีดปากเอาไว้ ผมไม่ได้เก็บเอาไว้กินเองหรอก ในขณะที่ผมอยู่ในร่างมนุษย์
แบบนี้การกินอาหารของเทพอาจทำให้ร่างของผมระเบิดไปได้ในทันที
แต่ผมก็รู้ว่าเม็กไม่ชอบกินอาหารเทพ

"กินไป" ผมเอาห่อกระดาษนั้นยัดใส่มือของเธอ "จะได้ช่วยยี่ให้หาย
เป็นอัมพาตได้เร็วขึ้น"

เธอกัดฟันแน่นราวกับกำลังจะตะโกนว่าหนูไม่อยากกิน! แต่สุดท้าย

ก็ตัดสินใจว่าเธออยากจะเดินได้อีกครั้งมากกว่า แล้วเริ่มลิ้มอาหารเทพ

"นั่นอะไรนะ" เธอถามพลางขมวดคิ้วมองท้องฟ้าสีสดใส

โกรเวอร์ปาดน้ำตาจากใบหน้า "เราทำได้แล้ว เขาวงกตพาเรา
กลับมาที่ฐานของเราแล้ว"

"ฐานของเราจั้นแหละ" ผมตั้งใจที่รู้ว่าเรามีฐานของตัวเอง ผมหวังว่า
นั่นหมายถึงมีความปลอดภัย เต็มๆ และน่าจะมีเครื่องทำกาแฟ
เอสเพรสโซ

"ใช่" โกรเวอร์กลืนน้ำลายอย่างหวั่นใจ "ถ้ามันยังมีอะไรเหลืออยู่
นะนะ ไปดูกันเถอะ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)